ANUL VI. - No. 10
15 Martie 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VI. — Nr. 10. Cluj, 15 Martie 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Pentruce societate secretă?

Unul din stâlpii puterii jidoveşti, alături de *presă* şi *finanţă*, şi anume *francmasoneria* începe a preocupa opinia publică românească, dupăce studenţimea noastră, veşnic trează, purtând grija zilei de mâine, a dat alarma cu temperamentul propriu tinereţii.

Francmasonii români încolţiţi, încep să se apere.

Bieţii oameni debitează în defensivă formulele searbăde ce li s'a spus în lojile masonice. Ei nu au prins nimic din adânca hipocrizie savant ticluită; şi afirmă că aparţin unei societăţi filantropice, care nu atinge nici religia, nici naţionalitatea noastră. Ii invit să citească instrucţiile date lui Garibaldi, publicate în această revistă în numărul de 15 Februarie 1930, spre a se desmetici.

Mai afirmă, că francmasoneria română este naţionalistă şi că, în această calitate, a adus servicii statului român.

Francmasoneria având un caracter cosmopolit, care nu cunoaşte graniţele familiei şi ale naţiunii, aşa cum rezultă din instrucţiile mai sus menţinute şi din machinaţiunile ei dela 1860 până astăzi, nu-şi poate însuşi cu sinceritate un caracter naţional: şi-ar distruge baza de existenţă. Işi poate pune această mască, numai spre a înşela şi a spori turma naivilor aderenţi.

Cine vrea să se lumineze asupra unei atari *mascarade*, a Francmasoneriei cu mască naţională, să binevoiască a citi studiul lui Ludendorf întitulat *„Die Vernichtung der Freimaurerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse“*, (Nimicirea Masoneriei prin desvăluirea secretelor ei) apărută în sute de mii de exemplare la München în 1927.

Luaţi de scurt, francmasonii dela *„Marele Orient“* din Bucureşti citează nume de oameni politici români, cari ar fi aparţinut acestei secte.

Aceştia trebue împărţiţi în două categorii: unii, cari vor fi lucrat în societăţi secrete, spre a-şi ridica neamul, când era încătuşat în robie politică, şi deci ei nu puteau lucra la lumina libertăţii; alţii, cari astăzi aparţin Francmasoneriei nu spre a-şi ridca neamul, ajuns la limanul libertăţii şi al unităţii naţionale, ci spre a se înălţa, pe ei înşişi din fundul lojelor după principiile şi metodele recomandate lui Garibaldi. In prima categorie, vor fi intrând şi nume ce strălucesc în paginile istoriei noastre din a doua jumătate a secolului al XIX; ei vor fi întrebuinţat aceleaşi metode pe cari le-au practicat patrioţii italieni, cam din aceeaş vreme, cum au fost *Mazzini, Garibaldi, Crispi* spre a da unitatea politică Italiei, împiedecată a se întregi, de duşmanii şi interni şi externi.

In a doua categorie intră astăzi epigonii, profitorii libertăţii politice câştigată de alţii, intră slăbănogii şi slugarnicii, ambiţioşii fără scrupule ariviştii fără caracter şi fără simţ autohton, gata a periclita opera măreaţă a înaintaşilor spre a-i ridica de subsuori la situaţii nemeritate Francmasoneria ocultă şi scelerată.

Loja zisă română a „Marelui Orient“ nu este decât anticamera francmasoneriei internaţionale, ce îşi are o sucursală şi în Capitala României. De acolo, Jidovimea conducătoare, cu privirea sigură, ascuţită de veacuri asupra mărfii de creştini inconştienţi, îşi pregăteşte, îşi creşte şi îşi alege, din puzderia celor chemaţi, elemente utile spre a le promova după o selecţionare severă şi pacientă, aşa cum se oglindeşte în instrucţiile date lui Garibaldi.

Ai înţeles, francmason român, din loja zisă română, dela Bucureşti, ce rol ai? Eşi un simplu material de experienţă iudaică! Şi îţi închipueşti, că dacă, prin sugestie perfidă, ţi-a incoculat spiritul lui Iuda câteva idei subversive, te-a şi „onorat“ cu deţinerea unor secrete de importanţă istorică? Nu, nu: nu-ţi face iluzi[illegible] Secretele nu sunt pentru tine, oaie de tuns şi de muls! Secretele sunt pentru unii din acei conducători semiţi, invizibili şi insesizabili, despre care *Ratenau*[1]), Iudeu iniţiat, asasinat de naţionaliştii germani, spunea că vre-o trei sute de Jidani stăpânesc destinele lumii actuale.

Dacă Francmasoneria este o nevinovată societate filantropă, se întreabă orice om de bună credinţă: *pentruce păstrează secrete, pentruce lucrează la întuneric?*

Italia a înţeles toată primejdia ce clocește în sânul lojelor zise filantrope şi le-a silit ori să se transforme în societăţi oneste lucrând la lumina zilei, ori să plece. Mussolini nu a admis continuarea secretului masonic, tolerat şi încurajat prin lipsa de prevedere şi mai ales prin complicitatea conducătorilor politici anteriori, cari, dând dovada patentă a incapacităţii lor, au pregătit venirea Ducelui, la putere, în 1922.

El s'a întrebat: Societate secretă? Pentruce secretă? Secret înseamnă suspect: şi-a luat măsuri în consecinţă. Iată cum ajutorul său *Alfredo Rocco*, actualul ministu de justiţie al Italiei, explică necesitatea legii din 1925,[2]) prin care guvernul italian a forţat pe Francmasoni, ori să lapede masca, ori să treacă hotarul[3])

---

[1]) cf. L. de Poncins: Les Forces secrètes de la Révolution, Ediţia II, Paris 1929, pag. 209.

[2]) *cf. Alfredo Rocco, „La Transformazione dello-Stato“*, Roma 1927 pag. 35—38; şedinţa Camerii din 12 Ianuarie -925.

[3]) Bine înţeles, secta scelerată şi-a strămutat centrul de machinaţiuni periculoase în streinătate, de unde organizează toate companiile de presă contra regimului fascist, urzeşte comploturi şi atentate contra familiei regale a Italiei şi contra lui Mussolini.

Onoraţi colegi,

„Tuturor le este cunoscută partea ce au avut societăţile secrete în mişcarea Risorgiment-ului italian (renaşterea politică dela mijlocul secolului al XIX).

Aprecierea contribuţiei, ce ele au adus mişcării naţionale, aparţine istoriei. Este cert că, dacă se putea considera justificată existenţa şi activitatea asociaţiunilor oculte (ascunse) în timp de servitute, ca un mijloc de luptă al poporului nearmat contra streinului şi contra guvernelor-cliente ale streinului; asemenea societăţi ar fi trebuit să dispară sau să se transforme în ziua în care, cucerindu-se independenţa şi libertatea, a devenit liberă şi chiar meritorie orice formă de activitate, îndreptată spre a ridica şi a răspândi spiritul naţional. Dar se întamplă tocmai contrariul: libertăţile interne, sancţionate de constituţie şi fără limite lărgite de practica constituţională, a noului stat italian, aceste libertăţi au fost un îndem şi un motiv de a face să crească şi să se înmulţească asociaţiunile constituite şi lucrând în mod clandestin, către cari alergau cu grămada toţi nemulţumiţii şi amăgiţii noului regim, precum şi aceia cari căutau să-şi facă drum în viaţă cu maximum de avantagii şi minimum de riscuri.

Fenomenul (societăţilor oculte) a displăcut tuturor oamenilor mari ai Risorgiment-ului, cari considerau sectele şi societăţile secrete ca un rău necesar, fruct al despotismului şi al servituţii, destinat a dispărea cu acestea. Armă legitimă, unde nu este patrie şi libertate, scria Mazzini, (aceste societăţi) pot fi disolvate de Naţiune imediat ce naţiunea şi-a dobândit patria şi libertatea. Dacă Asociaţiunea secretă, adăuga el, vrea să realizeze un progres şi mai mare (după dobândirea libertăţii naţionale) trebue să se supună judecăţii tuturora.

„Astăzi orice specie de societate ocultă, chiar admiţând că scopul este juridic şi etic permis, este, prin faptul însuşi al secretului, incompatibilă cu suveranitatea statului şi cu egala libertate a cetăţenilor înaintea legii. Libertatea politică constă în facultatea, limitată de legi spre a fi mai bine garantată tuturora şi fiecăruia, consistă în facultatea de a vorbi şi a lucra în public spre a atinge scopuri ce sunt sau se consideră a fi utile colectivităţii. Cine pretinde să vorbească şi să lucreze în secret, prin acest fapt se sustrage libertăţii şi îi violează unul din fundamentele esenţiale, care este egalitatea tuturor cetăţenilor, pentrucă pretinde pentru sine favoarea, privilegiul de a evita limitele şi sancţiunile, pe cari legile le impun exerciţiului libertăţii în interesul obştesc. Cu alte cuvinte, se pune în afară de lege şi nu mai poate cere să fie apărat de lege. *De unde rezultă că nimic nu este mai neghiob şi mai absurd decât a privi prohibiţiunea societăţilor secrete, operată de stat, ca o violare sau o restricţiune a garanţiilor constituţionale şi a libertăţilor fundamentale. Statul modern cu atât mai mult îşi păstrează în mod efectiv esenţa lui de stat constituţional şi liber, cu cât suportă şi admite mai puţin, în exerciţiul drepturilor recunoscute tuturor cetăţenilor, posibilitatea privilegiului, a cărui formă, dintre cele mai odioase şi moralmente mai respingătoare, este pretenţia de a se sustrage controlului altora.*

„Societăţile, cari obligă pe proprii lor adepţi la tăcere, chiar cu preţul de a minţi, contribue a corupe şi a falsifica caracterul Italianului, dispus prin firea lui la franchetă şi sinceritate. Obiceiul minciunii, al ascunderii şi al misterului este una din consecinţele deplorabile ale sectelor secrete.

...„Toate partidele politice sunt mai mult sau mai puţin infectate ori otrăvite. Lupta politică în Italia nu se va putea desfăşura cu plină sinceritate şi libertate de atitudini şi raporturi, câtă vreme va fi posibil sectelor secrete de a se furişa în fiecare partid sub forme mincinoase, spre a-i servi programul în interese şi scopuri necunoscute sau inavuabile, spre a-i devia spiritul spre a-i controla sau stăpâni consfătuirile; în fine, spre a-i trăda pe toţi şi pe fiecare, până când în sfârşit fiecare partid va putea să se teamă ori să bănuiască, şi foarte des nu fără motiv, că are, fără să ştie, pe duşman în propriile-i rânduri.

„Dar unul din cele mai mari pericole ale Asociaţiunilor cari operează în mod ocult este răspândirea lor printre funcţionarii publici, printre magistraţi şi ofiţerii armatei şi ai marinei. Nu este om care să nu vadă, cât de primejdios este, chiar fatal putem zice, pentru autoritatea statului înlăuntrul şi pt. independenţa sa în afară, această suprapunere a unei ierarhii particulare şi oculte deasupra ierarhiei statului. Libertatea externă, adică independenţa faţă de străinătate, cucerită şi menţinută cu un preţ atât de scump, este grav ameninţată prin această penetraţiune în fibrele cele mai delicate ale statului, pătrundere a societăţilor oculte, sustrase oricărei forme de supraveghere şi control, având foarte des în streinătate centrele de direcţiune şi de influenţă. O atare stare de lucruri nu poate fi tolerată lungă vreme. Nici o persecuţiune, nici un fel de prohibiţiune, nici o limitare a dreptului de asociare. Dar toate asociaţiunile au obligaţia de a lucra făţiş, la lumina zilei.

„Aceasta este ţinta actualului proect de lege. Atare ţintă voim să o atingem printr'un mijloc simplu şi în nici un chip vexatoriu: dând autorităţilor de siguranţă a statului să ceară şi obligând pe conducătorii societăţilor, constituite sau lucrând în Italia să comunice actul constitutiv, statutul şi regulamentele interne, lista nominală a rangurilor societăţii şi a membrilor.

„In articolul 2 se prevede apărarea statului contra pericolului suprapunerii unei ierarhii oculte pe deasupra ierarhiei de stat, aducând pedepse disciplinare funcţionarilor publici de orice ordin, cuprinzând în prima linie magistraţii şi ofiţerii armatei, cari fac parte din societăţile secrete.

„Cu aceste dispoziţiuni, cari nu violează, ci ocrotesc libertatea cetăţenilor, pentrucă nu opresc să se desvolte nici o activitate la lumina zilei şi sub controlul opiniei publice, guvernul afirmă de a fi dat un impuls şi mai mare educaţiei morale a Italienilor, care este una din problemele fundamentale ale vieţii naţionale".

Aşa vorbeşte ministrul unei ţări latine, în plină prosperitate postbelică.

In România noastră tot mai sărăcită de politiciani, foşti şi actuali miniştri figurează în listele Francmasoneriei, cosmopolite, atee şi revoluţionare; iar candidaţii la ministere se înghesue cu grăbelnică slugărnicie desgustătoare în anticamera sectei scelerate, spre a ajunge şi ei cât mai repede excelenţe ministeriale.

Judecă-i, domnule cititor, şi pe unii şi pe alţii.

Oare cât îi vom mai răbda?

I. C. CĂTUNEANU.

Armată defensivă

La manevrele din toamna anului 1929 a asistat și dl Iuliu Maniu.— Foarte laudabil din partea unui prim-ministru, că se interesează și de cele ostășești, dar d-sa a ținut o cuvântare la sfârșitul acestor manevre, spunând că armata română nu trebue să se pregătească pentru vre-o „năvălire“, ci pregătirea ei să fie în conformitate cu năzuințele unei țări democrate, adică să se facă numai din punct de vedere „defensiv“. Acest ultim termen l-am auzit apoi rostindu-se cu ocazia discuțiunilor din Parlament, relative la legile de organizare a armatei. Și în fine despre rolul „defensiv“ al oștiri noastre a mai scris și dl general *Alexe Anastasiu* în ziarul minoritar „Adevărul“.

Nu știu unde a servit dl Iuliu Maniu în armata austro-ungară și nu știu deasemenea ce a comandat dl general Anastasiu în răsboiu — cât privește pe deputați, afară de câteva onorabile excepțiuni, cred că niciunul nu face parte din vre-un element al armatei românești, știu însă că mai mulți au servit sub steaua roșie alui Barașilov, ba unul chiar a fost și comisar prin Turkestan sau așa ceva. Totuși să-mi fie îngăduit mie, umil ofițer de rezervă în călărimea românească să opun concepțiunei „democratice“ și „defensive“ a acestor specialiști, nu argumente de ordin particular, cari față de situația politică a României, n'ar permite în nici un caz o astfel de titulatură oștirei noastre, ci argumente de ordin cu totul general — *litera regulamentelor militare*, din cari se va putea vedea că a da armatei acest atribut, este o neghiobie, iar a căuta să-i îndrepți în acest sens pregătirea este o criminală inconștientă.

Intâmplarea a făcut să-mi cadă în mână un *„Regulament al marilor unități“* (Rambouillet 28. Oct. 1913), regulament influențat în întregime de cursurile de tactică generală și aplicată, făcute la Școala de răsboiu din Paris, de către acela care a dat examen în fața întregului univers și care astăzi, împreună cu glorioșii mareșali ai Franței, străjuește de-apururi mormântul unui nu mai puțin ilustru căpitan.

Se va obiecta poate că normele cuprinse în acest regulament sunt învechite: îmi permit să afirm că ele au fost respectate cu sfințenie în bătăliile dela Saint-Gond, Yser, în ultima bătălie dela Marna și în fine în toate operațiunile, cari au adus victoria armatelor aliate; ba ceva mai mult aceleași norme sunt cuprinse și în *„Instrucțiuni provizorii asupra întrebuințării tactice a Marilor Unități“* (Paris, 6 Oct. 1921), datorite mareșalului *Pétain* și generalului *Debeney*.

Ascultați.

„Dintre toate națiunile, Franța este aceea, a cărei istorie militară, oferă exemplele cele mai bune de strălucitele rezultate procurate de răsboiul de atac și de dezastrele provocate de răsboiul de așteptare *(guerre d'attente).“*

„Dusă de noi până la perfecțiune, doctrina ofensivei ne-a dat cele mai glorioase succese. Și ca un dureros învățământ, în ziua în care n'am ținut seamă de ea, a procurat dușmanilor noștri, armele cu ajutorul cărora ne-au învins.“

„Invățămintele trecutului au dat roadele lor: armata franceză, revenită la tradițiuni, nu mai admite în mersul operațiunilor sale, altfel de legi decât *OFENSIVA.“*

Și mai departe:

„Un comandant suprem (commandant en chef) energic nu va lăsa niciodată adversarului său prioritatea acțiunei. *El va imprima operațiuinilor, chiar dela începutul campaniei, un atare caracter de violență și de înverșunare, încât INAMICUL, lovit în moral și paralizat în acțiune,* se va vedea redus a recurge la defensivă.“

Deci pe *INAMIC* să-l reduci la defensivă, dar nicidecum propriile tale forțe.

Francezii în August 1914, au dat ordin de retragere (10 klm.) pentru *„rectificarea de poziții“*; rezultatul a fost *evacuarea Parisului și strămutarea guvernului la Bordeaux.*

Noi în 1916, de răsboiu definitiv ne-am pregătit la Turtucaia, căci doi ani s'au săpat tranșee, s'au turnat în beton amplasamente de baterii grele, s'au baricadat șoselele cu „cai de friză“ — puerile obstacole (cași cum Bulgarii n'ar fi știut să meargă și prin arătură) și în fine s'au ridicat planuri directoare ale pozițiilor noastre, dar nimeni habar nu a avut de ce era dincolo de Turksmil și de Daidâr (granița budlgară).

Sunt prea dureroase episoadele acestui trist capitol din Istoria noastră militară, pentru a le reedita, dar sufletele atâtor tineri măcelăriți zadarnic, nu apasă destul de greu asupra celor cari poartă răspunderea acestui dezastru, pentru a întuneca din nou mintea purtătorilor destinelor noastre cu teorii bune, să figureze în revista lui Relgis alias Sigler sau în buletinul de activitate al panglicarilor dela Geneva.

Când tunul va face să i se audă glasul și când țevile fumegânde vor trimite fier ucigător, voiu răspunde numai pentru 40 de vieți, dar acesta nu este un argument care să mă facă să cred în spusele „specialiștilor“, cari pun pregătirea armatei în funcție de democrație, de umanitarism etc. și îi limitează rolul numai la „defensivă“.

Voinicii vor putea avea mai multe rosturi; Armata însă are un singur rost: *SĂ INVINGĂ.* Și pentruca să învingă trebuie să-și desăvârșiască pregătirea, la lumina învățăturilor marilor ei căpitani, învățături cari vor putea fi rectificate numai de perfecționarea armamentului și de nouile invențiuni, iar nicidecum de teoriile celor cari sunt chineji în ceeace privește meseria de ostaș și streini de tot ce interesează românismul.

ION V. EMILIAN, Sblt. rez.
— București. —

„Cazul dela Chișinău“

La Chișinău, unde Românii reprezintă o cincime din restul populației eminamente jidovești, unul dintre cei mai distinși generali ai noștri — dl general de divizie *I. Dragu*, comandantul corpului III armată — într'o conferință publică și-a mărturisit fără înconjur crezul său național. Bravul ostaș a rostit limpede cu graiul sufletului său: toți nemulțumiții de stările din România să se ducă de unde au venit — adică în țările lor de origină. Fiind atinsă, deci și *susceptibilitatea „poporului ales“* ploaia de însinuări perfide, ba chiar și atacuri violente, s'au desvăluit asupra generalului Dragu. Faptul acesta departe de a ne îngrija, ne bucură: *e dovada cea mai edificatoare, că generalul Dragu este un bun român.*

Cooperativa Pionerilor din Rochdale.

Principii stabilite. — Opera înfăptuită.

In vremea când *„Union Shops“* cădeau unele după altele, între anii 1830—1843, lumea muncitorească din Anglia era frământată de agitații politice ca și economice în vederea realizării unei vieți sociale mai bune.

Toate aceste frământări, care nu făcuseră decât să arate muncitorilor, zorii unor idealuri care cu greu se puteau înfăptui, aduseseră o stare de oboseală și de îngrijorare mărită zi cu zi de nevoile traiului.

In acest timp în districtul *Lancashire,* unul din cele mai industriale, dar și cele mai triste regiuni din Anglia, trăia o populație muncitorească numeroasă, ocupată în marile țesătorii de bumbac.

In orășelul *Rochdale* din acest district, țesătorii se pun în grevă pentru a obține un spor de salariu. Din cauză, însă, că nu convin toți patronii la sporirea salarului, greva nu reușește și atunci un mic grup de țesători se adună pentru a căuta un nou mijloc de ușurare a condițiunilor de viață.

Holyoache, care a scris *„Istoria echitabililor pioneri din Rochdale“*, povestește astfel acea zi din Noemvrie 1843 în care s'a plămădit cooperația:

„Intr'una din acele zile umezi, întunecoasă și tristă, posomorâtă ca acelea pe cari le aduce luna Noemvrie, când zilele sunt scurte și soarele cuprins de disperare sau desgust nu mai vrea să strălucească, câțiva dintre lucrătorii fără lucru, aproape fără pâine și complect despărțiți de lume, se întruniră pentru a studia ce să facă să-și îmbunătățească soarta. Numai un mijloc demn găsiră: acela de a pune în comun slabele lor resurse pentru a se ajuta reciproc, procurându-și cel puțin câteva articole de prima necesitate care să le împartă între ei.“

Hotărîră să verse fiecare o cotizație săptămânală de 0.20 L., dar nu se găsiră gata decât 12 inși ca s'o depună.

Lansară liste de subscripție și se făcură nu mai puțin de 22 apeluri ca să poată strânge cât trebuia pentru cumpărarea unui sac cu făină. Disperați voiră să restituie banii, dar înainte de a face acest lucru hotărâră să țină o nouă întrunire. In această nouă întrunire care fu mai numeroasă, luară parte lucrători care reprezentau mai toate credințele politice sau sociale. Socialiștii, elevi ai lui *Owen*, temperantiști (cei cari luptau contra băuturilor), cartiștii (cei care revendicau drepturi politice), fiecare vorbiră de credințele lor. Se aminti însă că scopul întrunirii era cu totul altul și că chestiunea era, ca să găsească mijloacele pentru a înființa un magazin de aprovizionare, fiecare păstrând pentru el credințele cari le-ar fi avut. *Acest punct asupra căruia inițiatorii se înțeleseră dela început, formează și unul din învățămintele fundamentale ale cooperației, care consacră neutralitatea politică și religioasă a societăților cooperative.*

Numărul membrilor crescu la 28 și mai multe întruniri avură loc.

Către sfârșitul anului 1844 numărul membrilor era de 49, iar capitalul strâns era de 700 Lei. Atunci ei își redactară statutele și înregistrară societatea sub numele de *„Societatea drepților pioneri din Rochdale“*.

In manifestul care-l publicară și în scopul arătat de statutele societății, se vede formulat acelaș scop pe care-l urmăreau și societățile premergătoare *„Union Shops“*.

Iată ce spun statutele asupra scopului societății: *„Societatea are de scop realizarea unui beneficiu bănesc și îmbunătățirea condițiunilor familiare și sociale a membrilor prin mijlocul economiei și a unui capital împărțit în acțiuni de câte o liră (25 lei pe atunci)“*.

Mijloacele pentru atingerea scopului sunt:

„Deschiderea unui magazin pentru vânzarea alimentelor, vesmintelor, etc.,

„Cumpărarea sau zidirea unui oarecare număr de case destinate membrilor care doresc să se ajute reciproc pentru îmbunătățirea stării lor.

„Fabricarea produselor pe care societatea le va găsi convenabile pentru a da de lucru membrilor fără ocupație sau acelora cari ar suferi prin scăderea repetată a salariilor.

„Pentru a asigura membrilor buna stare, societatea va cumpăra sau va închiria un teren, care va fi cultivat de către membrii fără lucru sau de către acei cari vor fi rău salariați.

„Pe măsură ce va putea, societatea va proceda la organizarea forțelor producției, distribuției, educației și a propriei sale conduceri, sau în alți termeni ea va stabili o colonie indigenă, care se va susține prin ea însăși și în care interesele vor fi puse în comun.

„Societatea va veni în ajutorul altor societăți cooperative pentru a înființa colonii asemănătoare“.

Dacă scopul asociației pe care o înființară țesătorii dela Rochdale a fost acelaș cu al societăților cari au avut o viață efemeră, mijloacele însă de realizare au fost cu totul diferite și prin însăși aceste mijloace au pus bazele întregii doctrine cooperatiste, stabilind raporturile drepte cari trebuiau să existe pentru armonizarea factorilor economici.

Deși cu toții săraci și împinși de a căuta cu orice preț ieftinătatea sau creditul, ei își dădură însă seama, că *numai vânzarea pe bani gata face cumpănit pe fiecare,* iar reducerile de preț constituie sau o favoare sau sunt rezultatul concurenții, care împinge la falsificări și înșelăciune la vânzare. In acelaș timp ei puseră principiul nou, care formează revoluția în organizarea cooperativelor, anume acela al *repartiției câștigului la consumatori*, adică la acei cari prin fapta lor au adus câștigul, pentru capital rezervând numai un câștig limitat, iar pentru asigurarea lui prelevând din beneficii o sumă care să formeze un fond de rezervă.

Totodată stabiliră egalitatea de drept a membrilor, întrucât fixară câte un vot pentru fiecare membru în conducerea societății, deși capitalul putea ajunge dela 25 Lei la 6000 Lei, adică dela o acțiune la 240 de acțiuni.

In rezumat principiile stabilite de pionerii dela Rochalde în organizarea cooperativelor de consum sunt următoarele:

1. *Vânzarea pe bani gata.*
2. *Vânzarea mărfurilor după prețurile și obiceiurile pieții.*
3. *Impărțirea beneficiilor în raport cu consumația.*

Stabilite aceste puncte cardinale în funcționarea cooperativei, pionerii hotărîră deschiderea prăvăliei la 21 Decemvrie 1844 într'o mică încăpere din ulicioara Broaștelor.

Marfa era puțină, câțiva saci de făină și câteva kgr. de zahăr, unt și alte câteva alimente, iar magazinul nu era deschis decât de câteva ori pe săptămână.

Majoritatea membrilor erau devotați magazinului și cumpărau mărfurile cu toate că adesea erau

de o calitate mai inferioară sau cu un preț mai scump ca pe piață, deoarece magazinul se aproviziona dela detailiști. Faptul însă că magazinul era al lor și ei își dădeau seama că de încercarea care o făceau atârnă buna lor stare în viitor și că ochii tuturor erau ațintiți asupra lor, făceau să le crească mândria și ambiția de a duce la bun sfârșit opera începută. Trebue menționat că concursul femeilor n'a fost mai mic decât al bărbaților și că în dorința de a conlucra la aceeaș operă, veneau din cele mai îndepărtate cartiere pentru a târgui articolele necesare gospodăriei.

In anii următori, binefacerile societății se resimțiră mai mult, în epoca de scumpire prin care trecea Anglia în anii 1847 și 1848. Societarii se înmulțiră iar societatea își mări afacerile, ceeace permise să ia cu chirie întreg imobilul din ulicioara Broaștelor.

La sfârșitul anului 1849 societatea avea 390 membri, Lei 29.825 capital, iar cifra vânzărilor se ridicase în acel an la Lei 165.275 care aduse consumatorilor un profit de Lei 14.025, adică aproape 9% asupra consumului. Acum societatea își avea 2—3 funcționari ai ei, care îngrijeau de operațiunile de comerț, așa că magazinul era aproape în permanență deschis, iar serviciul de încasare a cotizațiilor la domiciliu încetă, fiecare membru vărsând banii direct la cassa societății.

*

După cinci ani de existență societatea ajungând să-și stabilească mersul afacerilor comerciale, problema educației pe care au avut-o dela început în vedere inițiatorii, mai toți Owen-iști, se puse din nou în discuție. In a doua adunare generală trimestrială a anului 1849, se alese un comitet al educațiunii format din șapte membri. Acest comitet deschise în etajul al doilea al îngustei clădiri din ulicioara Broaștelor, o librărie. Câștigul rezultat din vânzarea cărților și jurnalelor era destinat pentru întreținerea unei biblioteci instalată în acelaș etaj. Pentru susținerea bibliotecii se ceru și adunării generale o subvenție trimestrială de 125 Lei, care se acordă, iar puțin mai în urmă se dădu o lovitură formidabilă prin obținerea unei subvenții de 1000 Lei, cu toată împotrivirea pusă de unii societari care se îndulciseră prea mult la prima de consum și le era frică să n'o vadă scăzând.

Votarea legii din 1852 asupra societăților cooperative, fu un nou motiv pentru a reglementa chestiunea educației și cu ocazia modificării statutelor societății, în 1854, secțiunea educației fu consfințită prin alocarea unei părți de $2^1/_2$% din beneficiul societății în folosul ei.

Pentru răspândirea cunoștinței de carte, societate adeschise din anul 1850 o școală pentru copiii membrilor la care se plătea o taxă minimă de 0.20 Lei pe lună, iar în anul 1855 înființă o școală de adulți.

Pentru propaganda cooperatistă secțiunea educației începu să publice din anul 1854 un almanah care a apărut ani de-arândul și care continuă și azi sub forma unui calendar.

Biblioteca s'a mărit cu timpul la mii de volume și era deschisă în diferite părți ale orașului și a organizat cursuri mai înalte pentru pregătirea profesională a membrilor.

*

Paralel cu organizarea consumului și a educației, societatea echitabililor pioneri din Rochdale a căutat să încurajeze economia.

Prin însuși principiul pus la baza alcătuirii cooperativei, acela de a împărți câștigul în proporție cu consumul, pionerii au pus la îndemână celor mai umili mijlocul de a ajunge capitaliști. Prin această dispoziție măiastră, cooperativa de consum a realizat minunea de a face pe membri să economisească consumând. Pentru a îndemna pe membri să-și mărească economiile, societatea a hotărît să primească și depuneri benevole, cărora le-a acordat o dobândă care a mers progresând dela 3—5%. Apoi a mai hotărît ca partea socială a unui membru să nu fie mai mică de cinci acțiuni a 25 Lei, adică 125 Lei, dar pentru a înlesni strângerea acestei sume, s'au fixat vărsăminte săptămânale numai de 0,30 Lei.

Dar înrâurirea binefăcătoare a societății pentru întărirea spiritului de economie s'a resimțit prin faptul că i-a îndemnat să nu-și retragă primele de consum, ci să le capitalizeze asigurându-le aceeaș dobândă. Astfel se citează cazul unui societar care n'a depus în numerar decât 1,25 Lei dar care timp de 11 ani, prin capitalizarea primelor de consum și a dobânzilor, a ajuns să aibă în societate un capital de Lei 2400, economie enormă pentru un muncitor care nu cunoscuse până atunci decât lipsa sau grele datorii la negustorii particulari.

*

Prin organizarea consumului, a educației și prin desvoltarea spiritului de economie, le mai rămânea pionerilor din Rochdale să atace producția pentru a desăvârși programul lor idealist de emancipare a muncitorilor.

In anul 1851 ei înființară în Rochdale o moară cooperativă pentru procurarea făinii necesare membrilor, la care societatea cooperativă de consum se înscrisese cu un capital de Lei 5000. Câștigul morii se împărțea la societari în proporție cu cumpărăturile, dupăce se da întâiu capitalului o dobândă de 5%.

Inceputurile însă fură rele. Morarul era nepriceput, iar făina neagră. Societatea având capitalul mic, cumpăra grâul de unde putea, în cantități mici, neselecționat și de calitate inferioară. Sfârșitul primului an de funcționare al morii fi aduse o pierdere de lei 11.250.

In adunarea generală se propuse lichidarea morii, ceeace ar fi mărit dezastrul material și moral. Bătrânii țesători se opuseră și luară ei conducerea morii, hotărîți să învețe morăritul și comerțul cu grâne, spre a putea face singuri ceeace nu putuseră să facă alții.

Afacerile morii începură atunci să se îndrepte, cooperativele de consum continuară să fie cliente, iar societatea, care la început avea moara închiriată, acum își cumpăra moara sa. In anul 1860 moara nu mai putea face față cererilor și se hotărî vânzarea ei, care aduse suma de 150.000 Lei pe lângă un fond de amortisment de aproape 100.000 Lei, ce-l strânseseră. O altă instituție mai mare îi luă locul, iar un sfert de veac mai târziu societatea de morărit era un colos cu 2 milioane 500.000 Lei capital și 8 milioane Lei vânzări anuale.

Alături de moara cooperativă, pionerii începură să organizeze o societate manufacturieră de tors lână și bumbac, în statutele căreia înscriseră *principiul participării la beneficiu a muncitorilor.*

Revoluția ce făcuseră în organizarea consumului, se simțiau datori și mândri, s'a transplanteze și în organizarea producției.

Increderea ce pionerii însuflaseră cu organizațiile lor, aduse și aci capitaluri de pretutindeni. Dar tocmai această împestrițare a capitaliștilor provocă, în sânul societății, frământări cari aveau să lovească în principiul cel mai scump al pionerilor. Majoritatea societarilor nu erau lucrătorii, ci oamenii de afaceri, micii profesioniști, cari se cre-

deau frustraţi în beneficiile ce li se cuveneau lor. După mai multe lupte în adunarea generală, ei obţinură modificarea statutelor şi suprimarea participării lucrătorilor la beneficiu.

Lovitura a fost grea pentru pioneri, dar învăţătura a fost mare pentru muncitorii cari se organizează în cooperative de producţie, căci au înţeles că trebuie să excludă tovărăşia capitaliştilor, după cum la organizarea consumului se exclude intervenţia intermediarilor.

*

O nouă întreprindere a pionerilor fu construcţia de case pentru muncitori. Acest scop şi-l propuseră prin înseşi statutele societăţii şi înfăptuirea lui era cerută de progresele realizate de societate, cât şi de dorinţa şi nevoia muncitorilor de a trăi o viaţă mai omenească. Ideia le-a fost sugerată de purtarea lacomă a unui mare proprietar de case pentru muncitori, care ceru o sporire a chiriilor pe motiv că şi chiriaşii primiau un spor de venituri, prin prima de consum. Societatea de consum hotărî atunci să creieze şi o secţiune de construcţii de case, pe care o prevăzu în statute, prin modificarea din anul 1867 şi căreia îi fixă un fond de operaţii de 625.000 Lei. Chiar în acel an şi construi 36 căsuţe pe care le vându sau închirie lucrătorilor.

Această secţiune nu construia numai ea căsuţe, dar împrumuta cu ipotecă şi pe cei cari voiau să-şi construiască singuri, cu obligaţia să plătească amortismentele cu dobândă de 5% în termen de 20 ani.

*

Acestea sunt principalele înfăptuiri ale cooperativei echitabililor pioneri din Rochdale.

Şaptezeci de ani după înfiinţare, societatea avea 20.500 membri cu un capital vărsat de Lei 9.500.000; vânzările în acel an atinseră cifra de Lei 12.000.000.

Şaptezeci de ani după înfiinţare, societatea avea 20.500 membri cu un capital vărsat de Lei 9.500.000; vânzările în acel an atinseră cifra de Lei 12.00.000.

In timp de 70 ani societatea a realizat membrilor peste 40.000.000 Lei economii sub forma de primă de consum.

Pe lângă marele local central propriu, ce-şi zidise, societatea avea în cuprinsul oraşului încă 39 sucursale; valoarea imobilelor sale trecea atunci de cifra de 1.000.000 Lei. Parte din capitalul său, cooperativa îl avea plasat în alte întreprinderi cooperatiste şi la marea federaţie din Manchester, la a cărei organizare a luat o parte însemnată.

Societatea avea o mare fabrică de pâine şi o manufactură de tutun.

Biblioteca strânsese peste 20.000 volume şi mai multe sute de reviste şi jurnale stau în permanenţă la dispoziţia membrilor în câteva săli de citire răspândite în oraş.

In sfârşit societatea mai construise 300 locuinţe pentru societari în valoare de peste 2.000.000 Lei.

I. S. C.

(Din „Societăţile cooperative de consum").

Din ticăloşiile liberalilor.

Spre ilustrarea ticăloşiilor liberalilor citez articolul publicat în „Viitorul" din 9 Februarie:

«Guvernul şi mişcările subversive», şi «Comunismul şi antisemitismul merg mână în mână»

„Datorită acelei atitudini şovăelnice ce a avut-o în toate chestiunile ce privesc în special ordinea de stat, guvernul dlui Maniu se găseşte în acest moment în faţa a două mişcări subversive, *deopotrivă de periculoase: mişcarea* comunistă *şi cea* antisemită.

Şi una şi alta s'au bucurat la timpul oportun de toleranţa guvernului, iar astăzi confundate într'un singur front al turburării ordinei publice. Dl Maniu suportă consecinţele nechibzuinţei şi a oportunismului de care s'a călăuzit în toate împrejurările.

Mişcările antisemite devenise inexistente.

In timpul guvernării partidului naţional-liberal uşile cluburilor antisemite au fost sigilate *şi ele nu s'au mai redeschis decât sub binevoitoarea oblăduire a guvernului dlui Maniu. Este bine să se ştie, că* mişcarea antisemită *ce se semnalează astăzi în ţară* este un apendice a celei comuniste, *tot atât de reprobabilă şi de periculoasă.*

Comuniştii, cari exploatează şi canalizează toate nemulţumirile ce se produc, indiferent de obârşia lor, prin mijloacele de cari dispun au atras în dansul lor şi mişcarea antisemită, care încă odată, este necesar să se ştie, face parte din ansamblul acţiunii subversive ce se deslănţue dela un capăt la altul al ţării.

De aceea am protestat împotriva afirmaţiunii că mişcarea comunistă este mai puţin periculoasă decât cea antisemită.

Amândouă sunt deopotrivă de periculoase şi de aceia mijloacele de represiune ce se impun trebue să fie deopotrivă de drastice."

Am citat aci articolul în întregime, căci prin aceasta sper a dovedi mai cu izbândă dreptatea pentru care luptăm noi, Liga Apărării Naţionale Creştine şi neruşinarea cu care lucrează politicianismul corupt şi jidovit.

Aserviţi, cum sunt Jidanilor, în lăcomia şi temerea lor, de a nu scăpa puterea şi prada din mână, s'aruncă întocmai ca nişte fiare sălbatice, şi mint fără ruşinare şi se sfâşie reciproc.

De 11 ani, partidele politice, nu fac altceva decât ceartă şi discordie. Duşmanii râd, iar ţara întreagă plânge.

Iar noi — cari arătăm primejdia, că: Duşmanii bisericii noastre creştineşti e Jidanul, că vrajba între fraţi o poartă Jidanul, că presa şi arginţii lui Iuda pentru corupţie sunt în mânile lui, că ţara întreagă e alcoolizată şi sleită până în măduvă de aceeaş naţie de cămătari, — suntem bruscaţi şi de cumpărătorii şi şi de vânzătorii bunurilor obşteşti ce li s'au încredinţat.

Ca Jidanii să fie supăraţi pe noi şi să ne batjocoriască şi să ne doriască sau chiar să ne provoace orice greutăţi în drumul nostru, cunoscându-le firea, nu-i nimic de mirat.

E desgustător, însă, când cineva, din oamenii dlui Maniu, un subsecretar de stat bunăoară, îţi vine şi-ţi spune ţie aceluia care faci jertfe şi te lupţi pentru neam că Liga Apărării Naţionale Creştine e vândută liberalilor.

Ce să mai zici însă, la articolul de mai sus, citat cuvânt de cuvânt din „Viitorul" de 3 Februarie??

De n'ar fi atât de trist, m'ar bucura cazul, văzând minciuni atât de grosolane, cari, ar trebui să fi orb, ca să nu-ţi sară în ochi şi să nu vezi stupiditatea lor.

Antisemiţii, mână în mână cu comuniştii?

Şi aceleaşi represiuni?

Vai de ţara care v'a născut şi v'a hrănit şi pe care ca porcii, cu râturile voastre atât de neruşinat, până în temeliile ei o săpaţi.

A. C. Cuza, cu seria lui întreagă de dovezi, *v'a descoperit!!!*

Acesta vă este răspunsul?!

Noi singuri apărăm dreptatea și adevărul neamului românesc, bazați pe adevărul creștinesc și iubirea deaproapelui, ce alcătuesc morala creștină.

Partidele politice, toate sunt amestecate cu Jidani și susțin interese streine; oamenii lor de frunte sunt plătiț gras ca membrii și și președinți în consiliile de administrații al atâtor intreprinderi jidovești. Ei nu pot servi și neamului lor și Jidanilor. Nu pot reprezenta, morala idealistă a lui Christos, când se închină lăcomiei arginților lui Iuda, storși cu atâta barbarie din sărăcia și truda neamului românesc.

Noi singuri susținem o morală, aceea a neamului nostru românesc. Noi singuri reprezintăm armonia, interesele poporului alcătuitor de stat și adevărata ordine, prin deviza: Hristos, Regele și Națiunea.

Ce reprezintă partidele politice? Aceeace ce vedem: Haosul la care asistăm, și în care ceice pescuiesc în el își pot permite a ne atribui nouă, desordinea și distrugerea, la care ei iau parte în frunte cu Jidanii lor, cari cu toții destramă această țară și o duc cu pași repezi spre raiul bolșevic și spre Împărăția Internațională și Universală Iudaică.

N. POPA

— Cluj. —

„Argusul Iudaismului."

In adevăr, pământul întreg joacă într'un vârtej satanic.

Unde o înfiripație de civilizație a prins scânteie, gata, spiritul răului se așterne, ca o crudă realitate — și aripa acestui *infernal înger,* se simte în bătaia curentului anarhic, pretutindeni unde mai ales banul, *ochiul dracului,* domină sufletele.

Cercetați însă adâncurile și cauzalitatea învrăjbirilor, dușmănia de indivizi și de popoare și cu certitudine veți găsi la temelie, pe însuși fiii *satanei — Rassa Iudaică.*

Aceștia prin egoismul sălbatec și învățăturile dușmănoase din talmud, produc în lume toate necazurile și înmulțesc sărăcia, acaparând *aurul,* măsura proprie a muncii.

Dacă ar dispare ca din senin, această rassă, din mijlocul popoarelor, liniștea s'ar restabili și iubirea ar cuprinde sufletele pe de-a'ntregul.

Cu scopurile lor, de a robi națiunile, cu groaznica ură ce o port cu ei pretutindeni, fac o precară atmosferă umanității, înlăturând pacea dintre oameni.

Organizați în forțe ascunse, cu formidabile mijloace financiare, smulse prin speculațiuni odioase, înving rezistențele ce li se opun.

Presa mai ales, le este aservită. Puterea aceasta o manevrează dupăcum le dictează interesele.

Și cum în occident formează curente favorabile tendințelor ce au în a stăpâni massele, tot așa, împrăștie și la noi, otrava cuvântului, când ridicând osanale vre-unui partid sau om politic, când ignorând sau calomniind pe cei, cari le sunt fățiși contra.

Toată presa *Jidanilor noștri,* e ostilă românismului. In fiecare articol scris, răsuflă pătimașe uri — și batjocura, cași calomnia.

Instituțiile bancare sau industriale, ce sunt conduse și au în majoritate capital român, sunt trecute prin critica lor dușmănoasă. De multe ori în surdină, pe negândite, strecoară notițe defaimătoare, numai în scopul de a dărâma tot ce-i clădit din naționalism și credință românească.

Iată însă, prin întâmplare, că se formează un curent defavorabil marei *bănci* a Cahalului rabinic din România — se svonește, că *Banca Marmarosch Blank,* nu mai merge bine. Depunătorii ridică depozitele și merg aiurea să le încredințeze. Și gata, numai decât *Cahalul,* se sesizează. Aleargă la presa de șantaj, care totuși face pe *independenta* prin jidoviții colaboratori.

Și scrie un articol ca la întâmplare, ca dela o terță persoană, nu din teamă.

Și în realitate, e un articolaș serios de bună seamă, cu gândul hotărît să înlăture curentul produs.

Scrie așa, *„Argus"* din 17 Ianuarie, în prima pagină, prin condeiul, semitului Viator:

„Ca un semn al crizei ce bântue, sunt și lansarea svonurilor răuvoitoare și calomnioase împotriva unor instituții, cari sunt deasupra oricărei suspiciuni. Astăzi calomnia anonimă se îndreaptă spre una din casele comerciale cele mai vechi, întemeiată acum 76 ani, susținându-se că ar fi în încetare de plăți, etc."

Și perciunatul spune, că a calomnia mereu, tot rămâne ceva și din asta face un rău imens instituției vizate, întrucât creditul e o plantă foarte sensibilă.

De sigur zicem noi, însă de-ar fi vorba de o altă întreprindere, caracteristic românească, calomnia ar folosi tendințelor burgheze și anarhice evreești.

Și merge mai departe, spuind că în asemenea prilejuri, în Europa ar fi existând un cod penal *„contre inconnu".* Și că e regretabil, că o asemenea acțiune nu e prevăzută în legile noastre — cari cercetând judicios ar *descoperi repede origina acestor mizerabile clevetiri și prin pedepsirea vinovatului, s'ar da un avertisment salutar acelora cari ar dori să-l imite."*

Și spune apoi în concluzie: *„că elaborarea unei asemenea legi, ar fi foarte folositoare în epoca actuală, când nici o instituțiune oricât de solidă ar fi ea nu e asigurată contra atacurilor celor de rea credință. Trebue reacționat împotriva sportului urât al defăimării."*

Cele ce scrie evreul *Viator,* pentruca să apere pe *loro Madre,* în materie de bani, o scriem noi de mult și cu decenii în urmă, ca să ne apărăm de infimele calomnii și defaimări ale presei judaice, cari în orice ocaziuni, mai ales critice ne-au atacat mișelește.

Cerem și noi o *atare lege* — dar nu aplicată sub *țărănismul judaic,* ci *sancționată de personalitățile românești* și *naționale, fiind o imposibilitate morală,* să nu *se producă* aceasta în cât mai scurt timp, „vremea chemând *eroul* și *adevărul așteaptă să fie înfăptuit.*

Și atunci dle Evreu Viator, îți vom da dreptate.

T. I.

— București. —

Național-socialiștii saxoni provoacă căderea guvernului social-democrat.

Mișcarea antisemită a luat proporții atât de mari în ultimul timp în Saxonia, încât deputații hitleriști (național-socialiști) au ajuns arbitrii situației în Dieta saxonă.

Datorită acestui fapt în ședința dela 19, II. guvernul susținut de social-democrați, a fost silit să demisioneze, căci votul de neîncredere propus de național-socialiști, a fost admis.

Ecouri din Oltenia.

Datorie sfântă!

Suferințele noastre sunt mai presus de orice descriere. Manifestațiile sgomotoase, apelurile, protestările, într'un cuvânt toată explozia care însoțește deșteptarea maselor e o atare dovadă despre realitate.

Soarta noastră a Românilor câștigată cu scump sânge, este foarte periclitată, atât din punct de vedere moral cât și material. Oricâtă bunăvoință am avea de a ne ascunde îngrijorarea ce avem față de situațiunea actuală, nu putem să nu spunem că, cuțitul a ajuns la os. Situația este prea gravă și nu trebue să ne ferim de a spune iarăși că dacă ea va mai dăinui, nu știm unde vom ajunge. Ne aflăm în cea mai mare nesiguranță din cauza guvernării nenorocite — și a Jidanilor conlocuitori.

Se cuvine de aceea, să avem destulă prudență și patriotism pentru a evita un desnodământ fatal. Căci altfel ar fi cea mai mare rușine națională ca să ne lăsăm să fim mistificați și îngenunchiați.

E de datoria oricărui cetățean cu inimă, suflet și sentimente românești să deschidă ochii bine, să vadă unde e pericolul și unde ar putea fi mântuirea, și să reacționeze, căci trecutul nostru ne dă exemple de ce putem când voim.

O unire a tuturor forțelor naționale se impune în luptă, pentru o acțiune comună. Și pentruca acțiunea să fie îndestulătoare și pentruca menirea să fie cu sfințenie îndeplinită o unitate de vederi și o unitate de sentimente se impune.

Ceeace era odată o dorință e acum o datorie sfântă!

G. PĂSCULESCU
— Dolj. —

„Cultul Patriei" şi Francmasonii.

Este cunoscută Asociația *„Cultul Patriei"*, de sub președinția dlui prof. univ. *M. Ștefănescu*, asociație care are filiale aproape în întreaga țara și al cărei Statut, spune că luptă pentru neam, credință, obiceiurile strămoșești, etc.

Nimic mai nobil și mai înălțător pentru noi Românii, s'ar putea zice, dar parte din membri acestei asociații, care au pretenție de a da directivele societății fac parte și din societățile Francmasonice.

Nouă ni s'a părut o contradicție, când scopul după statut știm bine că nu se poate realiza și nu se poate lupta pentru realizarea lui, prin membri Francmasoni.

In cursul lunei Martie 1929, am cerut lămuriri dlui președinte al Asoc. „Cultul Patriei", cum se împacă această Asociație cu Francmasoneria și care este locul și rolul membrilor Francmasoni în Asoc. „Cultul Patriei"?

La 27 Martie 1929 primim următorul răspuns pe care-l transmit exact:

„Iubite Frate întru „Cultul Patriei", La scrisoarea din 4 Martie, Vă facem cunoscut că chestiunea pusă de d-voastră, a fost larg desbătută în comitetul de direcțiune al Asociației.

„Iar, ca rezultat al discuțiunilor urmate, s'a hotărît că pot face parte din Asoc. „Cultul Patriei" numai aceia cari sunt verificați ca fiind buni Români.

Primiți, vă rugăm, iubite frate întru „Cultul Patriei" expresiunea distinsei noastre stime.

Președintele As. C. P.
Prof. Univ. (ss.) *M. Ștefănescu*
Secretar (ss.) *Dr. Panait Bohs.*

Din cuprinsul acestei scrisori rezultă că membrii Soc. Francmasonice, care se găsesc și se apreciază ca buni Români de către comitet, sunt primiți ca membri Asoc. „Cultul Patriei". Acest răspuns ne-a determinat ca cu ocazia convocării adunării generale a Asoc. „Cultul Patriei", 8. XII. 1929, la sediul Asociației în București str. Cobâlcescu No. 2 A., să adresez dlui președinte următoarea scrisoare:

„Stimate Domnule Profesor,

Cu mare părere de rău răspund la invitația Domniei-Voastre pentru adunarea generală a Soc. și vă anunț că noi nu putem face parte din o asemenea societate, al cărei statut prevede clar, că luptă pentru neam, credință și obiceiuri strămoșești, iar în sânul ei sunt membri și mai ales din acei care se cred îndreptățiți de a da directivele societății, ei fiind Francmasoni (făcând parte din lojele Francmasonice).

„Răspunsul d-voastră din 27. III a. c. la această chestiune ridicată din noi, că s'a hotărît că pot face parte din Asoc. „Cultul Patriei", acei cari sunt verificați ca fiind buni români (deși francmasoni), *îmi pare tot atât de justificat, când se zice de trădătorul Stere că este bun român și bun patriot.*

„Eu cel puțin știu că Francmasoneria este o societate ocultă, înființată și condusă în majoritate de Jidani, având de scop, sub pretextul de... Egalitate, Fraternitate, distrugerea religiei creștine și subjugarea popoarelor sub dominația Cahalului.

„Imi permit a vă întreba? Dacă Francmasoneria este o instituție, acociație, societate, cu scop atât de umanitar și lucrează la înfrățirea popoarelor, dece nu lucrează la lumina zilei? Dece în Italia Mussolini a luat măsuri de desființarea Francmasoneriei? Oare ven. prof. univ. Paulescu în lucrările sale atât de documentate asupra Francmasoneriei spune neadevărul? Oare eruditul prof. univ. Cătuneanu dela Cluj, cu ocazia congresului studențesc dela Craiova, când a conferențiat arătând pericolul pentru neam și religie din partea Francmasoneriei, a spus neadevăruri?

„Noi rămânem la punctul nostru de vedeer că, soc. Francmasonice lucrează ocult la distrugerea credinței creștine, și că membri ei, fie ei Români de religie creștină, oricine ar fi, sunt instrumente conștiente sau inconștiente ale Cahalului, iar noi nu putem face parte din o astfel de asociație care se intitulează că luptă pentru credința strămoșească, iar de fapt sapă la temelia ei prin membri ei Francmasoni.

6. XII. 1929.

Cu deosebită stimă:
Dr. A. POPESCU
— Vaslui. —

Apostolat prin satele din ţinuturile Transilvănene.

Grija cea mai mare a generaţiilor trecute a fost constituirea statului românesc, în care noi Românii să ne putem desvolta ca naţiune liberă, iar grija generaţiei noastre actuale trebue să fie constituirea organismului naţiei româneşti cá să-şi poată creia ea însăşi cultura sa proprie naţională.

In trecut silinţele noastre pentru crearea statului au fost totdeauna încoronate cu deplină izbândă; ca popor brav, deşi am trecut prin cele mai grozave primejdii, totuşi statul românesc întemeiat prin unirea ţărilor surori la anul 1859, ne-a dat la 1866 Dinastia Naţională, la 1881 Regatul, la 1919 prin unirea tuturor fraţilor Români, ne-a dat România Mare. Această operă măreaţă de cultură naţională s'a săvârşit numai cu puterea şi prin vărsarea sângelui nostru a Românilor. Iar munca cea grea productivă a fost iarăşi numai în sarcina noastră, dela început şi este şi astăzi. Nici un grăunte de mălaiu şi nici un fir de grâu nu au fost produse de alţii, decât numai de noi Românii.

Iar astăzi în loc să avem altă mulţumire sufletească — după nenumăratele chinuri prin care am trecut — ne trezim cuprinşi de o durere încă şi mai mare! Ţara Românească fiind aproape în întregime cuprinsă de jidani, este în cea mai groaznică primejdie. Jidanii ajutaţi de Românii jidoviţi şi de partidele politice, primejduiesc tot mai mult viitorul ţării şi al neamului nostru românesc! Sub domnia oricărui partid — în care fac parte şi jidanii — bieţii noştri români au sărăcit îngenunchind în faţa acestor streini periculoşi, pripăşiţi de curând în ţară. Interesele mari ale Patriei noastre sunt neglijate. Intelectualii noştri, mari politicianí, nu mai văd altceva în faţă decât interesul partidului, pentru a cărui biruinţă sacrifică zilnic însuşi viitorul nostru ca neam. Pădurile noastre frumoase fiind exploatate de venetic, se împuţinează pe zi ce trece. Geme inima în bieţii moţi şi maramureşeni, cari sunt cu ochii veşnic umezi de lacrimi şi al căror vaet nu-l aude nimeni! Jidanii exploatând tâlhăreşte şi fără un pic de milă natura şi energia ţăranilor noştri români — pun stăpânire pe toate bogăţiile şi pe toată puterea ţării, iar ţăranul român — în loc să înflorească — sărăceşte şi ajunge iarăşi iobag batjocorit, al streinului. Banul spurcat jidovesc închide aproape toate uşile, zadarnic românul sărac bate... dreptate nu i se face. Jidanii prin susţinerea sectelor anti-creştine, vreau să dărîme sfânta noastră biserică şi legea noastră scumpă creştinească, care a ţinut legătura sufletească dintre toţi fraţii noştri români în decursul atâtor veacuri de urgie şi de necaz. Ne-ar blestema şi strămoşii noştri şi toate generaţiile viitoare dacă am sta cu mâinile încrucişate privind la aceste fărădelegi!

Politica la noi în ţară este un comerţ ambulant de conştiinţi ambulante! România e mare, dar Românii sunt mici! Destul de trist şi dureros, că tocmai politicianii noştri mari se unesc cu jidanii şi cu ungurii, pentruca să sugrume tot mai mult pe nenorocitul ţăran şi muncitor român.

Ce legături frăţeşti pot să existe între noi românii creştini şi între duşmanii noştri de moarte, jidanii? Noi românii suntem creştini din moşi şi strămoşi, iar jidanii uneltele diavolului, luptă pe toate căile şi prin cele mai abjecte pasiuni, să ne răpească credinţa noastră sfântă strămoşească — în care noi ne-am născut, am crescut şi care ne-a luminat calea în decursul tuturor vremurilor. Ţăranii noştri români îşi iubesc pământul, care este al lor, moştenit din tată în fiu şi care lucrându-l îi hrănesc, iar tâlharii de jidani, îi amăgesc, ca ei să se lepede de aceste proprietăţi spre a le cădea în mâinile lor — cum s'a întâmplat în Maramureş, Bucovina şi Moldova, unde cele mai frumoase proprietăţi imobile au ajuns în mâinile hrăpăreţe şi libidinoase a hoţilor de jidani. Noi românii ne iubim copiii şi soţiile, adecă familiile noastre pe care le privim ca pe-o binecuvântare a lui Dumnezeu, iar jidanii prin felul lor corupător şi imoral, caută să ne împiedice de a ne înmulţi; ei ar vrea să se întâmple la noi ca în Rusia sovietică: comunism! femeile să fie ale tuturor. Biserica — lege creştină să nu existe — în acelaş timp ca copiii să fie luaţi cu sila dela mamele lor şi daţi pentru creştere statului comunist jidovesc, ca astfel să-i poată omorî cât mai repede. Ţăranii noştri români sunt din fire cumpătaţi, dar jidanii prin cârciumile şi distileriile ce au înfiinţat pretutindeni, îi împing la beţie, care-i îndobitoceşte şi face ca ei să-şi piardă minţile şi să cadă pradă lesnicioasă acestor tâlhari tăiaţi împrejur. Prin procedeul acesta drăcos, am ajuns trista situaţie, că în ţara noastră sunt peste *152.796 DE CÂRCIUMI!* In schimb *ŞCOLI* sunt numai 15.120, *BISERICI* sunt *13.622*.

Aşa că, vedeţi d-voastră, că numărul cârciumilor întrece aproape sută în sută numărul şcoalelor şi al bisericilor. Afară de cârciumi mai sunt: *40.255 CAZANE* de fabricat rachaiu din fructe şi *246 FABRICI DE SPIRT*, care produc anual spirt pentru 3 miliarde lei — otravă — pentru a otrăvi organismul creştinilor, fiindcă şi aici nu mai puţin ca în altă parte rolul principal îl au numai jidanii. Ei ştiu perfect de bine că pe lângă: bani, minciună, desfrâu şi şiretenie, este şi alcoolul o armă puternică pentru a lovi în soarta noastră. Pe urma abuzurilor la beţie ţăranii noştri români sărăcesc, ajung să fure, ajung la certuri, bătăi, boli şi crime! Apoi înfundă puşcăriile iar soţiile şi copiii lor acasă plâng de foame sau cerşesc din poartă 'n poartă.

C. G. D.

— Iaşi. —

(Urmare în No. viitor).

Degenerarea rassei jidăneşti.

Poporul jidovesc — a cărui existenţă se pierde în negura vremii — prin conglomeratul său etnic multicolor, provenit din încrucişarea a felurite rase, în mod fatal este un popor degenerat. Degenerat din punct de vedere fizic cât şi moral.

De altfel, acest lucru e foarte firesc pentru urmaşii leproşilor din Turrah (vezi G. Maspero: „Historie ancienne des peuples de l'Orient") — cari urmaşi sunt jidanii de astăzi.

Valoroasa lucrare a dlui prof. dr. N. C. Paulescu — *„Degenerarea rassei jidăneşti"* — vine să confirme în mod neîndoelnic, pe bază de argumente ştiinţifice strict obiective, că neamul lui Israel este complect degenerat. Exemplele servite, drept mărturie evidentă a părerilor sale în această chestiune sunt plastice şi sugestive. Iată, că în luminarea acestei păreri intervine cu autoritatea sa universală — strălucitul neurolog, dl prof dr. G. Marinescu. In adevăr, dsa publică

în revista medicală „*Journal für Psychologie und Neurologie*“ (*Bd. 31, Heft 3, 1924*) un articol întitulat „*Contribution à l'étude anatomo-clinique et à la pathogénie de la forme tardive de l'idiotie amamotique infantile*“ („Contribuție la studiul anatomo-clinic și la patogenia formei tardive în idioția amamotică infantilă — și anume la pag. 210 — prin care arată predilecția tâmpeniei pentru jidani. Să cităm textual (în traducere românească): „*Cercetările clinice și histologice din ultimii ani au arătat, că idioția amamotică nu constitue apanajul copiilor de vârstă mică. Chiar Spielmayer și Vogt au descris o formă nouă de idioție caracterizată deasemeni prin triada: amamoză, paralizie și slăbire progresivă a facultăților intelectuale și care nu-și face apariția la sugar — ci în primii ani ai copilăriei; din această cauză se numește formă juvenilă*“. Și mai departe continuă: „*Dimpotrivă, copiii observați de Bielschowsky aparțin unei familii creștine de muncitori IN TIMP CE FORMA INFANTILĂ A SUGARILOR ATACĂ EXCLUSIV RASSA JIDOVEASCĂ*“.

Să mai insistăm, deci, asupra acestei teze?

Ar fi inutil!

Părerile emeritului profesor, dl dr. G. Marinescu, sunt prea tranșante — ca să mai comporte vre-o discuțiune.

Sistemele politice antice și moderne.

In dicționarele și vocabularele tuturor popoarelor este scris deslușit și explicativ că: „Politica este arta sau meșteșugul de a guverna sau a stăpâni popoarele“.

Cuvântul popor este explicat ca o formațiune de oameni, — suflări organizate și disciplinate în puterea unor legi, datine și moravuri, ceeace însemnează în limbajul cărturarilor „Etica“ sau obiceiurile ce se practică de către popoare.

Istoria omenirii ne arată că toate popoarele au plecat dela mic la mare, risipindu-se pe fața pământului sub numirea de rasse și națiuni. Din aceste națiuni au răsărit conducători cu inspirații de protecțiune acelor de un sânge cu ei, adică, născuți din una și aceeaș sământă, — aceasta se numește *nație-una*, adică un popor omogen, neamestecat cu alte rasse sau seminții.

Luptele, pe care istoria ni le expune nu sunt decât lupte între națiuni, cu pretenții ca una să stăpânească pe cealaltă sub obligații de tribut sau stoarcere de venituri din munca celor robiți, ca stăpânitorii cuceritori să poată trăi cu ușurință, fără multă muncă, în lenevie, lux, străluciri, desfrâu și măriri, — supranuindu-se sub formă de divinități în capul gloatelor, neluminate și inconștiente de dreptul lor la viață, cari erau ținute în robie, amenințate cu frica morții — lăsate moștenire din tată în fiu marilor moștenitori ai biruitorilor (ap. Pavel către Evrei).

Toate luptele au fost puse la cale și întărîtate de conducătorii răsăriți din sânul națiunilor.

Aceștia în manevrele lor de stăpânire asupra gloatelor au inventat cuvântul „politică“, pe care o mânuesc și astăzi, toți acei ce se ridică cu pretenții de stăpânire asupra poapoarelor proaste (lipsite de cultură).

Așadar în vechime, arma politică era brutalitatea (forța), iar astăzi este amăgirea prin oratorie sau meșteșugul de a înșela — amăgi prin vorbire, cu promisiuni, ce nu se pot realiza decât în folosul amăgitorilor.

Nouă Românilor, strămoșii noștri ne-au lăsat moștenire pământul Daciei fericite; ei ne-au lăsat cu graiu de moarte, ca în pământul lăsat nouă moștenire, să nu lăsăm, chiar cu prețul sângelui, să vie streinii să se încuibeze și să răstoarne datinile și rânduelile.

In acest sens găsim scris în *izvodul spătarului Clănău* (1283), că moșnenii (proprietari) cu matroanele lor se înarmau cu arme primitive, coase, topoare, lănci și plecau la luptă împreună cu țăranii și muerile lor și scoteau afară din țară pe toți veneticii, cari veneau să se încuibeze în pământul strămoșesc.

In acele timpuri țările române erau conduse fără partide politice și aveau în capul lor numai bătrâni încercați și buni sfătuitori patrioți, iar tinerii erau numai ascultători, pregătindu-se de a fi și ei conducători la bătrânete. Izvodul ne adeverește că bătrânii în acele timpuri au ținut sfat mare cu căpeteniile tuturor județelor și hotărîrea a fost scoaterea tuturor streinilor, afară din țările române, în care scop au întreprins o luptă, ce a ținut 13 zile și 13 nopți, cu rezultat că în această bătălie victorioasă au fost 7000 de morți și au curățit țara de liftele streine. A rămas însă nația română curățită de năvălitori, trăind în pământul ei, fără obiceiurile, moravurile și năravurile streine.

Comerțul nu adusese atâtea întreprinderi de speculațiune în sânul unei națiuni, care își făcea toate cele de trebuință cu ale lor mâini, din produsul pământului lor strămoșesc. Nu era atâta diplomație, cu afaceri comerciale, cu samsari din alte țări. Astăzi cărturarii ieșiți din școlile comerciale au adus pe capul acestei țări toate șmecheriile popoarelor streine, care prin produsele industriale, cu diferite culorituri amăgitoare și 99% false, ia pâinea dela gura muncitorului român, care piere de foame într'o patrie condusă de diplomația comercială, compusă din tot felul de miniștri, cari pe toate căile își agonisesc rente și palate strălucitoare.

Acestea sunt semnele rele, cobitoare de nenorocire a unei țări condusă de partide de diferite culori, cu diferite titluri și neînțelese de poporul de obârșie, rămas vesnic rob la coarnele plugului, ca să hrănească mulțimea de samsari, aduși de diplomație, ca să stoarcă bogățiile pământului strămoșesc, apărat cu atâtea jertfe. Aceasta este politica modernă, care a început dela epoca de civilizație adică formarea de orașe în mijlocul națiunii cu stăpâni și stăpâniți.

De altă parte în scriptura sfântă vedem rânduieli dumnezeești, ca toată omenirea creștină să trăiască într'o frăție. Această frăție a fost încredințată marilor conducători ai religiei lui Isus Cristos. După această scriptură, aceste căpetenii sunt obligate prin sistemă dogmatic așa închege toate suflările într'o simțire, o cugetare, ca lucrători împreună pentru pâinea cea spre o ființă (cea de toate zilele). Intr'o națiune organizată pe sistemă dogmatică, sistema politică de partide trebuie să dispară, fiindcă un popor omogen este constituit pe dreptul la viață asigurat de întreaga societate.

La această masă numită Cameră în limba modernă, se plămădesc cele mai odioase planuri de răsturnare între partide, ce de multe ori finite cu crime și asasinate, cari toate se resfrâng asupra unui popor ce geme în necontenită robie, fără nici un pic de milă; acesta e-

ste tabloul sinistru ce prezintă vederilor creștine, cea mai mare grozăvie.

Ca să ne facem o convingere despre soarta acestei națiuni, cum era acum în urmă cu șase sute și atâția ani, condusă de bătrâni încercați — nu cu carte de spoială și rafinament căci p'atunci domnea fericirea și belșugul, în care strălucea coloritul industriei casnice; fără modă, curățenia limbei și a sufletelor, curățenia rassei cu o noblețe moștenită, neatinsă de spurcăciuni, cu o religie domnitoare, apărată cu cea mai mare îndârjire de năvălirea liftelor streine. Era dar pace și siguranță p'atunci, pentrucă națiunea nu era condusă de speculatori diplomați.

Acum 70 de ani erau numai două partide în această țară: roșii și albii și în curs de 50 de ani au răsărit, în mod sporadic o mulțime de partide cu idei și inovațiuni ce se freacă între ele, care să apuce bogățiile acestei țări, din care cei mai lacomi și cutropitori sunt prinții aurului jidovesc, care a robit toate popoarele.

Din luptele între partide, partea de succesiune a căzut rând pe rând, mai des și mai lung, în mâna partidului liberal, care spre a prinde rădăcini politice în țară a înființat banca națională și diferite bănci de partid, în toate capitalele de județ și se felicită ca cel mai norocos partid în conducerea trebilor țării, dar poporul de sub oblăduirea lor a ajuns la cea mai mare sugrumare de cămătărie. Acest ajuns, forțat de partidele din opoziție a făcut loc unui partid de tranziție, sub numele de: „Partidul Poporului", cu un faimos șef general Averescu. La rând, după retragerea forțată, partidul liberal a cucerit puterea conducătoare în cap cu șeful creditar Ionel Brătianu, care la un moment neașteptat a fost secerat de moarte și succesiunea și-a însușit-o fratele său Vintilă. Acesta atacat de cele două partide unite național și țărănist, sub conducerea lui Maniu, — au dat asalt partidului dela putere al dlui Vintilă Brătianu, în niște momente de grea cumpănă.

Astăzi țara, în special muncitorul român geme sub povara tuturor spoliatorilor, în plus țara robită de cei mai periculoși cămătari jidani, cu un împrumut fabulos, ale cărui rod, mai curând sau mai târziu va fi dezastrul acestei țări, istovită și stoarsă de vlagă.

La aceste dureri sfâșietoare privesc marii noștri bărbați de stat, de astăzi, încărcați de toate bunurile și bogățiile pământului, ducând viață de parazitari, ca cei mai periculoși egoiști separați cu instituții personale de societăți de cămătărie, în care specula și vicleșugul culminează ca o nerușinare diavolească.

I. GEREANU
— Vâlcea. —

Cei ce vor să-și amintiască . . .

Unde am ajuns?...

După doisprezece ani de guvernare românească să fi lovit cu patul puștii în cap, trântit la pământ și călcat de bocancii soldatului român, să fi plesnit peste față cu cravașa de câini a ofițerului tot român și să simți greutatea bastonului unui director de poliție și el român... înseamnă că am ajuns departe...

Da! am ajuns departe...

La Cluj studențimea română a manifestat în fața primăriei în modul cel mai pacinic pentru blocul românesc în fruntea căreia stă cetățeanul de onoare a municipiului, — românul cu pletele înălbite de povara anilor — G. Sion; și natural în mod defavorabil pentru „lista rușinei naționale". Și era și evident ca studențimea să procedeze așa. O listă în care figurează numele alor 14 unguri, 7 jidani și deabia zece români — restul fiind de proveniență obscură — cum să poată primi aprobarea sufletelor ce văd și simt numai românește?

In timp însă ce studențimea manifesta în mod pacinic intonând cântări naționale și strigând trăiască „blocul românesc" depe diferitele străzi laterale apar autoritățile în frunte cu hingheru Clonța — directorul poliției municipiului Cluj. Ce a urmat apoi mi-e imposibil să descriu. Simt și acum fiorul acela pe care l-am avut atunci în seara de 11 Martie acolo în piață, lângă statuia lupoaicei...

Nu trebuia să fi român ca să simți picăturile acelea de apă sărată ce se numesc lacrimi curgându-ți pe obraji în jos... S'a dat ordin să se loviască și s'a lovit în plin... Zeci de studenți au fost zdrobiți... și a curs sânge pe fețele multora.

Câteva scene m'au impresionat mult:

Unul dintre soldați în zelu-i mare de a executa cât mai bine ordinul hingherului Clonța și a unui căpitan basarabean (probabil bolșevic de peste Nistru în sentimente) voind să macine cu patul puștii șira spinării unui student a dat greș — din fericire — și-a lovit în asfalt cu atâta tărie încât pușca s'a făcut țăndări.

Alt caz nu mai puțin interesant pentru ceice se ocupă de atrofierea simțului de umanitate e și acela al unui tiner student care a strigat doar atât: jos cofetarul de Tuffli... Și știți care a fost urmarea? o ciată de câini flămânzi — pristanzi de-a lui Caragiale — s'a năpustit asupra lui îmbrâncindu-l cu atâta furie încât s'a făcut una cu pământul, apoi au început să-l izbească cu paturi de pușcă și bastoane... Mă opresc aci...

Studențimea română clujană a fost lovită în modul cel mai mișelesc de niște oameni fără suflet care-și zic români... Și de ce? fiindcă a manifestat în mod pacinic strigând „trăiască blocul românesc" huiduind în acelaș timp un plăcintar de rând, un turtar subprimar, un cătâr de origine obscură?... Dar Dumineca trecută partizanii „listei rușinei naționale", comuniștii în puterea cuvântului au manifestat tot așa pe stradă și nimeni nu le-a făcut nimic. Ba ce-i mai mult ajungând în dreptul bisericei gr.-cat. din Piața Unirei au intonat imnul internaționalei a III-a și nici un ofițer român și nici un pristanda n'a intervenit.

Va să zică aci am ajuns sub guvernarea omului ce spunea: „vreau legalitate"... Bine... foarte bine... De cât să se știe un lucru: Noi n'am uitat mijloacele de apărare a predecesorilor noștri. Au mai fost bătuți studenți și sub Grita aci la Cluj... *Ceice vor își pot aminti* în ce fel și-a făcut bagajele... Au fost bătuți cu vână de bou studenții și la Iași... *Ceice vor pot să-și amintească* și de revolverul studentului Corneliu Z. Codreanu... Și de toate acestea își poate aminti și hingherul de Clonța...

Există o legitimă apărare chiar și contra autorităților.

Deocamdată o zi de grevă în semn de protest contra barbarilor din seara zilei de 11 Martie.

VICTOR LĂZĂRESCU
student în drept.

Jidanii autori ai comploturilor.

Jidanii din umbra lojelor francmasonice, a sindicatelor socialiste neromânești și a ligilor drepturilor omului, pun la cale cele mai groaznice comploturi și atentate.

Iată un caz precis:

Cu ocazia căsătoriei prnicipelui moștenitor *Umberto* al Italieie cu fica regelui Belgiei s'a pus la cale un complot pentru a omorî tânăra pereche — speranța de mâine a poporului Italian. Cine a pus la cale acest complot? Ziarele spun lapidar că dușmanii fasciștilor.

Cine sunt acești dușmani? Noi cei din L. A. N. C. știm că jidanii și francmasonii. Dovada: In Franța la *Cannes* a fost prins emigratul italian Donato. Acesta a mărturisit că fostul consilier comunal din San Romeo, cu numele *Gotti*, era capul unei bande de complotiști din Roma, care urmăreau uciderea perechii princiare, cu ocazia căsătoriei lor. Acest *Gotti* era în legătură cu frații *Puddu*, lucrători la o carieră de peatră, cari aveau să procure dinamită și s'o predea italianului *Paolo*, încredințat cu executarea atentatului.

Mai departe acest *Donato*, a declarat că *„Liga italiană a drepturilor omului“* a avut cunoștință de atentat, și i-a procurat actele necesare pentru trecerea granitei.

Cine credeți — iubiți cetitori că sunt în fruntea *„Ligii italiene a drepturilor omului“?*

Nu știți? Sunt Jidanii. Jidanii la la fel cu aceiași din fruntea *Ligii drepturilor* jidanilor (ei zic a omului), din Paris, din Berlin, din București sau din altă parte a lumii.

Deci jidanii pun la cale și ei sunt autorii tuturor comploturilor de care se scrie. Dar le aranjează — toate aceste uneltiri satanice — din umbra lojelor francmasonice, a sindicatelor socialiste și a ligii drepturilor omului.

Adică prințul *Umberto* n'ar fi om, și n'ar avea dreptul la viață, ca orice perciunat puturos! Atunci apărarea cărui om o ia *„Liga italiană a drepturilor omului“*, dacă contra prințului moștenitor italian urzește și sprijinește complotul?

Curăță țara de Jidani dle *Mussolini*, dacă voești să faci din Italia o țară și mai fericită! Altfel...

Cronicar.

Alegerile comunale ale orașului Cluj

Alegerile comunale ale municipiului nostru, care au loc la 14 Martie, sunt menite să pună pentru o durată îndelungată noui gospodari în fruntea acestui oraș. Bunul mers al treburilor orășenești și demnitatea noastră națională cere, ca în consiliul ce se alege, noi Românii să fim reprezentați potrivit stării noastre de cetățeni stăpânitori ai statului.

In urma unei nesocotite politici egoiste, însă, acest lucru nu este cu putință, deoarece organizațiunile minoritare prin pactul încheiat cu național-țărăniștii, nu dau Românilor decât 12 locuri, din cele 36, câți membri are consiliul municipiului nostru.

Ingrijorați peste măsură de această nesocotire a intereselor românești, o seamă de buni Români, reprezentând toate clasele sociale, — a hotărît să pună pentru alegerile comunale, o listă curat românească, în frunte cu cetățeanul de onoare al Clujului, Gh. Sion.

Deoarece ziarul „Patria“ și celorlalte ziare național-țărăniste li-e rușine să publice lista pentru care luptă în alegerile municipale din Cluj, o publicăm noi în cele de mai jos, alăturea de lista curat românească, ca cetățenii Români, să aibă prilejul să facă o asemănare între lista lor și lista românească:

I Lista românească:

1. Sion Gheorghe, (L. A. N. C.)
2. Sextil Pușcariu, prof. univ.
3. Cătuneanu Ioan C., prof univ. (L. A. N. C.)
4. Dr. Bornemisa Seb., publicist.
5. Candrea Vasile, prof.
6. Dr. Pop Valeriu, advocat (fost deputat L. A. N. C.)
7. Docan Sidonia n. Pop, văduvă.
8. Sergescu Petru, prof. univ.
9. Dr. Buzdug Andrei, prof.
10. Pop Petru, comerciant.
11. Dr. Gabor Laurian, adv.
12. Dr. Sava Vasile, asesor.
13. Simu Petru,profesor.
14. Ghili Gh., tipograf (L. A. N .C.)
15. Cărpinișan Nicolae, adv.
16. Bratu Elena dr., adv. (L.A.N.C.)
17. Ghircoiaș Valeriu, funcționar.
18. Vlad Ioan, comerciant.
19. Teodor Vidican, student.
20. Mișu Stefănescu, artist.
21. Meteș Sofia, secr. soc. fem. ort.
22. Dr. Mureșan Leontin, adv.
23. Someșan Laurian, asistent.
24. Nastase Virgil, funcționar.
25. Romeo Cristache, comerciant.
26. Manta Nicolae, invalid.
27. Pop Gheorghe, econom.
28. Boțoc Iacob, proprietar.
29. Botișer Ioan, econom.
30. Drejan Ilarie, funcționar.
31. Oltean Ioan, funcționar.
32. Baciu Petre, proprietar.
33. Meheș Gheorghe, meseriaș.
34. Schiopu Iuliu, muncitor.
35. Dr. Bianu Vasile, medic.
36. Hancu Dimitriu, învățător.

Lista românească poartă semnul

II. Lista rușinei naționale:

1. Dr. Socol Aurel, român
2. *Réthi Károly, ungur.*
3. *Bartalis Sándor, ungur.*
4. Dr. Hațieganu Emil, român.
5. *Fischer Tivadar, jidan.*
6. *Dr. Bernádi Ágoston, ungur.*
7. *Ujhelyi Ferencz, ungur.*
8. Dr. Poruțiu Valentin, român.
9. *Dr. János Gáspár, ungur.*
10. *Bruder Ferencz, ungur.*
11. Dr. Pop Ionel, român.
12. *Schwartz Jakab, jidan.*
13. *Dr. Zágonyi István, ungur.*
14. *Hoffer Géza, jidan.*
15. Dr. Mihali Teodor, român.
16. *Szabó Jozsef, ungur.*
17. *Stroia György, ?*
18. Tuffli Richard,?
19. *Ujvárosi Miklos, ungur.*
20. *Raffai István, ungur.*
21. Deciu Livia Coroianu, român.
22. *Dr. Márton Ernő, jidan.*
23. *Kovács Mária, ungur.*
24. Russu Șimon,?
25. *Nosin Márton, jidan.*
26. Moldovan Anton, român.
27. Dr. Alexandru Mureșan, român
28. *Dr. Schuller Rudolf, sas.*
29. *Hirsfeld Károly, ungur.*
30. *Oltyán Péter, ?*
31. Capușan Gavrila, român.
32. Dr. Chirilă Victor, român.
33. *Onofrai István, ungur.*
34. *Kandel Ignác, jidan.*
35. *Dr. Klein Miksa, jidan.*
36. Flaviu Laurențiu, român.

Fără comentariu, căci nu ne închipuim, că în acest caz eloquent, cei ce se numesc Români, să nu-și știe datoria.

Presa noastră

„Apărarea Națională“ — Iași.
„Buletinul Anti-Iudeo-Masonic“ — București I, str. Carol 9.
„Infrățirea Românească“ — Cluj.
„Apărarea Națională“ — Arad.
„Svastica Banatului“ — Timișora.
„Solidaritatea Creștină“ — Brăila.
„Robia modernă“ — Craiova.
„Chemarea“ — Botoșani.
„Deșteptarea“ — Huși.
„Sentinela“ — Focșani.
„Infrățirea Românească pentru popor“ — Cluj.